

Patnja i bolest u obiteljskom životu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo s katehezama o obitelji. U ovoj se katehezi želim se dotaknuti jednog aspekta koji je vrlo prisutan u životu naših obitelji, a to je bolest. To je iskustvo naše slabosti, koju doživljavamo ponajviše u obitelji, još od malih nogu, a zatim poglavito kao stariji, kada dođu slabosti. U okviru obiteljskih veza, bolest osoba koje volimo proživljavamo s većom patnjom i tjeskobom. Mnogo je puta za oca i majku teže podnositi bolest sina, kćeri, no vlastitu. Obitelj je, možemo reći, uvijek bila najbliža "bolnica". I dan-danas, u mnogim dijelovima svijeta, bolnica je povlastica za malobrojne, često je daleko. Majke, očevi, braće, sestre, bake su ti koji jamče liječenje i pomažu ozdraviti.

Na mnogim se stranicama u evanđeljima pripovijeda o Isusovim susretima s bolesnicima i njegov predan rad na njihovu ozdravljenju. On se javno predstavlja kao onaj koji se bori protiv bolesti i koji je došao ozdraviti čovjeka od svakoga zla: zla duha i zla tijela. Doista je dirljiv spomenuti tekst iz Markova Evanđelja. Kaže ovako: "Uvečer, kad sunce zađe, donošahu preda nj sve bolesne i opsjednute" (1, 32). Kada razmišljam o velikim suvremenim gradovima, pitam se gdje su ta vrata pred koja treba donositi bolesne kako bi ozdravili! Isus nije nikada izbjegavao liječiti ih. Nije nikada prošao dalje, nije nikada okrenuo glavu na drugu stranu. A kada su mu otac ili majka, ili pak jednostavne prijateljske osobe donosile bolesnika da ga dotakne i ozdravi, činio je to bez oklijevanja; ozdravljenje je ispred zakona, pa i onog tako svetog kao što je subotnji počinak (usp. Mk 3, 1-6). Pismoznanci su predbacivali Isusu što ozdravlja subotom, što čini dobro subotom. Ali Isusova se ljubav sastojala u tome da daje zdravlje, da čini dobro: i to je uvijek na prvome mjestu!

Isus šalje učenike da čine isto ono što je on činio i daruje im moć ozdravljenja, odnosno da pristupaju bolesnicima i da preuzmu za njih svu skrb (usp. Mt 10, 1). Moramo dobro imati na umu ono što je rekao učenicima u epizodi sa čovjekom slijepim od rođenja (Iv 9, 1-5). Učenici – pred slijepcem! – razgovaraju o tome tko je zgriješio, zato što je rođen slijep, on ili njegovi roditelji, i time prouzročili njegovu sljepoću. Gospodin je jasno rekao: ni on, ni njegovi roditelji; to se dogodilo zato da se u njemu očituju Božja djela. I ozdravlja ga. Eto slave Božje! Eto zadaće Crkve! Pomagati bolesne, ne gubiti se u naklapanjima, uvijek pomagati, tješiti, podupirati, biti blizu bolesnima; to je zadaća.

Crkva poziva na stalnu molitvu za svoje najbliže pogođene zlom. Molitva za bolesne ne smije nikada uzmanjkati. Štoviše moramo moliti više, i osobno i u zajednici. Sjetimo se evanđeoske epizode o ženi Kanaanki (usp. Mt 15, 21-28). Ona je poganka, nije iz Izraelskog naroda, već je poganka koja moli Isusa da joj ozdravi kćer. Isus, da bi iskušao njezinu vjeru, najprije oštro odgovara: "Ne mogu, moram

najprije misliti na ovce iz doma Izraelova". Žena ne uzmiče – ona je mama, kada traži pomoć za svoje stvorenje, nikada ne odustaje; svi znamo da se mame bore za djecu – i odgovara: "Ali psići jedu od mrvica što padaju sa stola njihovih gospodara!", kao da time želi reći: "Postupaj sa mnom bar kao s psićem". Tada joj Isus reče: "O ženo! Velika je vjera tvoja! Neka ti bude kako želiš" (r. 28)

Kada dođe bolest, također u obitelji se javljaju teškoće, zbog ljudske slabosti. Ali, općenito govoreći, vrijeme bolesti učvršćuje obiteljske veze. I mislim na to kako je važno odgajati djecu od malih nogu na solidarnost u vrijeme bolesti. Odgoj u kojem se ne uči biti osjetljiv na ljudsku bolest, čini srce suhim. I ima za posljedicu da djeca postaju neosjetljiva na tuđu patnju, nesposobna suočiti se s trpljenjem i živjeti granično iskustvo. Koliko put vidimo muškarca, ženu kako dolaze na posao umorna lica, mrtvi umorni i kada ih se pita: "Što se događa?", odgovaraju: "Spavao/la sam samo dva sata jer se u kući izmjenjujemo kako bismo bili uz dijete, bolesnika, djeda, baku". I nastavlja dan s radom. To su herojske stvari, to su herojstva obitelji! Ona skrivena herojstva koja se čine s nježnošću i hrabrošću kada je u kući netko bolestan.

Slabost i trpljenje naših najdražih i onih uz koje nas vežu najuzvišeniji osjećaji, mogu biti, za našu djecu i naše unuke, škola života – važno je odgajati djecu, unuke da shvate tu blizinu u bolesti u obitelji – i to se događa kada su trenuci bolesti praćeni molitvom i ljubaznom i brižnom blizinom članova obitelji. Kršćanska zajednica zna dobro da obitelj, u kušnji bolesti, ne treba ostaviti samu. I moramo reći hvala Gospodinu za ona lijepa iskustva crkvenog bratstva koja pomažu obiteljima da prebrode teške trenutke boli i patnje. Ta kršćanska blizina, jedne obitelji drugoj, je pravo blago za župu; blago mudrosti, koje pomaže obiteljima u teškim trenucima i pomaže osobi shvatiti Božje kraljevstvo bolje od mnogih govora! To su Božja milovanja.